

крамола; тя ламти за вѣчностъ, а сама не трае повече отъ едно дѣхвание; тя ламти за уважение на любимий прѣдмѣтъ, а сама постоянно се стареа да го оскверни. Длѣжността ѝ дава всичкитѣ тѣзи добрини които тя сама не може да придобие. Любовта е подвижна, но длѣжността я затвърдява; тя е беспокойна, но длѣжността я усмирява; тя е себелюбива, но длѣжността я накарва да бѣде привязанна; тя унижава и притѣснява, но длѣжността я прави цѣломъдренна и уважающа.

Нѣкои поддържатъ правата на сърдцето и невъзможността на обѣщанията за вѣчностъ. Признавамъ, че любовта има права да направи съпружеското съединение; но тя нѣма право да го развали. На началото на свободата на сърдцето трѣбва да противопоставимъ началото на вѣрността на сърдцето. Ние осмиваме тѣзи вѣрностъ като едно платоническо чувство. Азъ не поддържамъ че вѣрността е лѣсна работа, но поддържамъ че е задължителна, и азъ питамъ дали ние трѣбва да мѣримъ правдата и доброто съ най прѣсташкитѣ или съ най възвишенитѣ чувства? Онѣзи, които притѣзаватъ че трѣбва да се покоряваме на сърдцето като на абсолютенъ господарь на когото всичкитѣ принцевки сж заповѣди, малко познаватъ историята на страститѣ. Тѣ не знайтъ че обикновенний источникъ на страститѣ е въображението, т. е. онѣзи лжжлива умственна способностъ която ни кара да обожаваме онова което не сжществува. А може ли да има право да на управлява тѣзи лжжлива способностъ, тѣзи господарка на погрѣшкитѣ, толкозь по лжжлива че не е всякога лжжлива? Да ѝ се покоряваме